

Παναγιώτης Μαυροειδής

«Κάθε παρατηρητής της πολιτικής σκηνής ξέρει πόσες και πόσες παθιασμένες πολιτικές διαμάχες περιστρέφονται γύρω από τα ονόματα των λαών. Υπάρχουν Παλαιστίνιοι; Ποιος είναι Εβραίος; Οι Μακεδόνες είναι Βούλγαροι; Οι Βέρβεροι είναι Άραβες; Ποια είναι η σωστή ονομασία: Νέγρος, Αφροαμερικανός, Μαύρος (με κεφαλαίο ή χωρίς); Γι' αυτές τις ονομασίες κάθε μέρα αλληλοσκοτώνονται οι άνθρωποι. Κι όμως, αυτοί οι ίδιοι άνθρωποι έχουν την τάση να αρνούνται ότι το ζήτημα είναι σύνθετο ή αμφιλεγόμενο, ή ότι τέλος πάντων κάθε άλλο παρά προφανής είναι η απάντηση» (Βαλερστάιν, "Η οικοδόμηση των λαών: ρατσισμός, εθνικισμός, εθνισμός")

Αυτά τα ρευστά και σύνθετα κοινωνικά φαινόμενα, στην στρατηγική κάθε αστικού κράτους, μικρού ή μεγάλου, καθώς και στα σχέδια των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, καθίστανται **μονομερείς «αλήθειες»**, που επιβάλλονται είτε με πλύση εγκεφάλου γράφοντας και ξαναγράφοντας κατά το δοκούν την ιστορία, είτε με την οικονομική, πολιτική και ανοιχτή στρατιωτική βία.

Ποτέ μα ποτέ ο γεωγραφικός χώρος της Μακεδονίας, δεν ήταν ομοιογενής εθνικά, αλλά ούτε και η ίδια η έννοια της κάθε χωριστής εθνικής ταυτότητας έμενε ποτέ αναλλοίωτη σε όσους τη δήλωναν ή ανεξάρτητη από άλλους παράγοντες όπως πχ αυτόν της θρησκευτικής πίστης ή της διαμόρφωσης γειτονικών εθνικών κρατών.

Σταχυολογώ ενδεικτικά:

- Σύμφωνα με την απόρρητη στατιστική του ελληνικού προξενείου Θεσσαλονίκης (1911-1912), δηλαδή **πριν** την ένταξη στην Ελλάδα, στην κατηγορία «Έλληνες» κατατασσόταν μόνο το 13,2% του πληθυσμού της πόλης.
- Αμέσως σχεδόν **μετά** την απελευθέρωση, κατά την πρώτη, συστηματική απογραφή του πληθυσμού της πόλης της Θεσσαλονίκης (Απριλίου 1913), η ελληνική κοινότητα βρισκόταν στην τρίτη θέση του συνόλου των 157.889 κατοίκων, με 39.965 άτομα (25,3%) έναντι 61.439 Ισραηλιτών (38,9%), 45.867 μουσουλμάνων (29%), 6.263 Βουλγάρων (3,9%) και 4.364 (2,7%) άλλων εθνικοτήτων.

Είναι λογικό να γελάει κανείς με την **αρχαιοπρέπεια** και την **Μεγαλοαλεξανδρομανία** των εθνικιστών της «από εκεί» πλευράς. Κάθε άλλο όμως είναι οι μοναδικοί που σέρνουν αυτό το χορό. Αντίθετα, διαχρονικά ήταν κυρίως η **Ελλάδα**, που προσπάθησε να αποδείξει ότι ανεξαρτήτως γλώσσας και διαλέκτου ή θρησκείας, το κοινό στοιχείο των κατοίκων όλης της Μακεδονίας ήταν η καταγωγή από τους αρχαίους Μακεδόνες και το Μέγα Αλέξανδρο;

Γιατί αυτό;

Πρώτο, διότι με το κριτήριο της γλώσσας ως βασικού κοινού στοιχείου ένταξης των μακεδονικών πληθυσμών στον «εθνικό κορμό», όπως φαίνεται και από τα παραπάνω στοιχεία, σαφώς μειονεκτούσε.

Δεύτερο, διότι η δημιουργία της χωριστής Βουλγαρικής Εκκλησίας από το 1870 (Εξαρχικοί), δημιουργούσε όχι μία αλλά δύο αντίπαλες θρησκευτικές οντότητες. Έτσι λοιπόν, η μόνη λύση ήταν η θεωρία πως πρόκειται για «απόγονους των Αρχαίων Μακεδόνων», που κάποια στιγμή «βίαια» έγιναν από άλλους «σλάβοι» ή Βούλγαροι, μιλώντας αλλότριες γλώσσες.

Σύσσωμος ο επίσημος πολιτικός κόσμος, δυστυχώς συμπεριλαμβανομένου του ΚΚΕ, δηλώνουν, παρά τις διαφορές τους σε άλλα περί του Μακεδονικού ζητήματα, ότι **«βάση του αλυτρωτισμού είναι η αναγνώριση Μακεδονικού έθνους και Μακεδονικής γλώσσας»**.

Σοβαρά;

Δηλαδή ποιος αποφασίζει αν υπάρχει ένα έθνος;

Ή μάλλον, πιο σωστά:

Έως πότε “επιτρέπεται” και αναγνωρίζεται η όποια εθνογένεση;

Δηλαδή δε μπορούν πχ να υπάρχουν Βούλγαροι σήμερα, μια και κανείς ιστορικός δεν αναφέρεται σε «αρχαίους Βουλγάρους»; ‘

Η μήπως δεν νοούνται σήμερα Κούρδοι, εκτός και αν μας αποδείξουν ότι είναι απόγονοι των αρχαίων Σκυθών; Και με ποιές “αρχαίες ρίζες” διαμορφώθηκε έθνος στις ΗΠΑ;

Με ποια κοινή γλώσσα, θρησκεία ή χρώμα; Είναι αστείο αλλά όχι ανεξήγητο πως για την τελευταία περίπτωση, κανείς δεν τολμάει να μιλάει για “κατασκευή”;

Το **ερώτημα περί Μακεδονικού έθνους** (με όλη τη **ρευστή σημασία** που έχει η συζήτηση για **κάθε** έθνος και την πολυπλοκότητα που συνοδεύει τις ρίζες, τις “αντικειμενικές” πλευρές και την «κατασκευή» του, σε συνδυασμό με τη δημιουργία καπιταλιστικών κρατών), δεν το δημιούργησε ούτε ο Τίτο το 1944, ούτε η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας το 1990. Προϋπάρχει αυτών των μεγάλων στιγμών.

Οι θέσεις του **ΚΚΕ** μπορεί να άλλαζαν στο παρελθόν ριζικά ως προς τις απαντήσεις (πχ ενιαία ανεξάρτητη Μακεδονία, ή σεβασμός δικαιωμάτων σλαβομακεδονικής/σλαβόφωνης μειονότητας εντός της Ελλάδας), ωστόσο είχαν ως **κοινό στοιχείο την αναγνώριση ύπαρξης και μακεδονικού έθνους και μακεδονικής γλώσσας**. Το ζήτημα της κρατικής υπόστασης δεν ταυτίζεται με αυτό. Σήμερα το ΚΚΕ, χωρίς καμία τεκμηρίωση, λέει ακριβώς το αντίθετο! Δηλαδή, ας υπάρχει (γεωγραφικά) Μακεδονικό κράτος, όμως δεν υπάρχει ούτε έθνος, ούτε γλώσσα! **Ανάδελφο και άλαλο...**

Και ένα σχόλιο περί κινδύνων **«αλυτρωτισμού»**, για το οποίο φωνασκούν δυστυχώς φωνασκεί και το ΚΚΕ και ακόμη χειρότερα και η ΛΑΕ.

Δε μπορεί να υπάρχει καμία αμφιβολία για την ισχυρή (και ηγεμονική) παρουσία εθνικιστικών τάσεων τόσο στο εσωτερικό της γειτονικής χώρας, όσο και στο εξωτερικό, στις κοινότητες δηλαδή των απόδημων (σλαβο)μακεδόνων στις ΗΠΑ, τον Καναδά και την Αυστραλία. Αρκεί να πάει κανείς σε ένα πάρκο της Μελβούρνης την πρωτοχρονιά ή σε ένα ποδοσφαιρικό παιχνίδι για να δει τι σημαίνει ακραίος εθνικισμός των (σλαβο)Μακεδόνων.

Η εθνικιστική ρητορική ωστόσο, δεν αναπτύσσεται εν κενώ, αλλά τροφοδοτείται από τον **ελληνικό επιθετικό εθνικισμό**, δηλαδή από μεριάς μιας χώρας **καταφανώς ισχυρότερης** οικονομικά, στρατιωτικά και πολιτικά. Μιας χώρας ενταγμένης στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ, έχουσα μάλιστα και τη δύναμη να γίνεται «νονός» της γειτονικής χώρας, **δίνοντας όνομα** στην ίδια, αλλά και στα ...αγάλατα. Ο ΣΥΡΙΖΑ εκτός από καλό παιδί της ΕΕ, αναδεικνύεται

και άριστος μαθητής του NATO, σε αυτό το πεδίο.

Ας θυμηθούμε ορισμένες στιγμές, για να έχουμε ένα μέτρο στα περί επιθετικότητας, απειλών κλπ.

1. Σε επίσημη σύσκεψη των πολιτικών αρχηγών υπό το Πρόεδρο της Δημοκρατίας στις 18/2/1992, ο πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης έθεσε υπόψη των πολιτικών αρχηγών την πρόταση Μιλόσεβιτς για **διαμελισμό** της Δημοκρατίας της Μακεδονίας μεταξύ Ελλάδας και Σερβίας. Την πρόταση είχε κάνει ο ίδιος ο Μιλόσεβιτς στον Υπ.Εξ. Α. Σαμαρά κατά την επίσκεψή του στο Βελιγράδι στις 4/11/1991. Δηλαδή, έστω έμμεσα ήταν στο τραπέζι...Και το επανέφερε χθές η φασιστική Χρυσή Αυγή.

2. Το 1992 γίνεται το πρώτο ελληνικό εμπορικό **εμπάργκο** κατά της μικρής γειτονικής χώρας. Ένα μήνα μετά την άρση του (18/1/1993), ο Στ. Παπαθεμελής, δήλωνε: «Πρέπει να ακολουθήσουμε ενεργό **πολιτική διάλυσης** αυτού του κρατιδίου [...] δεν θα ανοίξουμε ΠΟΤΕ τα σύνορα με αυτό το κρατίδιο και φυσικά δε θα του επιτρέψουμε να αναπνέει μέσω της Θεσσαλονίκης» (!).

3. Το 1994, με κυβέρνηση Παπανδρέου επιβάλλεται και πάλι εμπορικό **εμπάργκο**, με έμφαση στο καθολικό εμπάργκο πετρελαίου και καυσίμων.
Ας έχουμε ένα μέτρο λοιπόν...

Η ουσία της συμφωνίας Τσίπρα-Ζάεφ **δεν** περιορίζεται ωστόσο στο όνομα, όσο σημαντικές και αν είναι αυτές ή άλλες επισημάνσεις. Αν βγαίνει ένα «ζουμί», είναι ότι ζητήματα λαϊκής κυριαρχίας, εθνικού ή άλλου αυτοκαθορισμού των λαών, αλέθονται στη μυλόπετρα μιας ατέρμονης πορείας επιβολής της καπιταλιστικής «αγοράς» στο πλαίσιο του ανταγωνισμού των ηγετικών καπιταλιστικών χωρών, που πατούν επί πτωμάτων.

Σε αυτό το μοτίβο, ο ρόλος της Ελλάδας δεν ήταν και δεν είναι ούτε αμυντικός, ούτε απλά «ακολουθητικός» των ΗΠΑ και άλλων. Είναι "**ενεργητικός**» και **εκμεταλλευτικός ρόλος** σε βάρος της γειτονικής χώρας που θα καταστεί «σύμμαχος στο NATO», κατά τον ίδιο τρόπο που η Γερμανία θα έχει πάντα το πάνω χέρι απέναντι στην Ελλάδα στο πλαίσιο της ίδιας συμμαχίας.

Ο φτωχός λαός της Μακεδονίας (είτε Βόρειας, είτε πρώην, είτε σκέτης), θα είναι το μεγάλο θύμα αυτής της διαδικασίας.

Σημείωση: Η φωτογραφία είναι από το συλλαλητήριο του 1992 για το Μακεδονικό, μαζί και

με το πως το σχολίασε τότε η ΑΥΓΗ του τότε Συνασπισμού